ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Λορέντζε, τὸ ἐπῆρα ἀπόφασι. Θὰ τῆς γράψω τὶς τελευταῖες αὐτὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς μου καὶ θὰ τὴν ἀποχαιρετήσω γιὰ πάντα. Θ' ἀνταμωθῶ μαζύ της στὸν ἄλλο κόσμο.

Σὲ χαιρετῶ, φίλε μου!

Μάζεψε τὰ βιβλία μου καὶ κράτησέ τα γιὰ νὰ μὲ θυμᾶται. Πάρε στὴν ὑπηρεσία σου καὶ τὸν Μιχαήλ. Γοῦ ἀφήνω τὸ ρολόγι μου, τὰ πράγματα μου καὶ τὰ ὀλίγα χρήματα ποὺ θὰ βρῆτε στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου.

Σὲ παρακαλῶ νὰ ρθῆς μόνος σου ἐδῶ. Ν' ἀνοίξῃς μόνος σου τὰ συρτάρια μου... Θὰ βρῆς μέσα σ' αὐτὰ μιὰ ἐπιστολή, τὴν ὁποία, σὲ παρακαλῶ θερμῶς, νὰ πάρῃς καὶ νὰ τὴν δώσῃς μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια στὴν Θηρεσια.

Ὑγίαινε!... Χαῖρε γιὰ πάντα!...

(Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ὁ Ἰάκωβος συνέχισε τὴν ἐπιστολὴ ποὺ ἄρχισε νὰ γράψῃ στὴ Θηρεσία).

...Συνεχίζω τὴν ἐπιστολὴ ποὺ σοῦ ἄρχισα Θηρεσία. Ὅσο ζοῦσα ἦταν ἔγκλημα τὸ νὰ σοῦ μιλῶ γιὰ τὸν ἔρωτά μου. Τώρα ὅμως μπορεῖς νὰ μὲ ἀκούσῃς. Λίγες στιγμὲς μὲ χωρίζουν ἀπὸ τὸν θάνατο. Καὶ τὶς τελευταῖες μου αὐτὲς στιγμὲς τὶς ἀφιερώνω σὲ σένα.

Τὸ γράμμα μου αὐτό, Θηρεσια, θὰ τὸ λάβῃς τὴ στιγμή, ποὺ ἐγὼ θὰ βρίσκομαι θαμμένος βαθειὰ στὸ χῶμα...

Τότε ὅμως ὅλοι πιὰ θἀρχίσουν νὰ μὲ λησμονοῦν, ἀγάπη μου. Καὶ σὺ ἀκόμα δὲν θὰ μὲ συλλογιζεσαι, ὅπως ἄλλοτε...

Ὤ! Θηρεσια! Δὲν τρέμει πιὰ τὸ χέρι μου, ὅταν κρατεῖ το σωτήριο μαχαίρι ποὺ θὰ χαρίσῃ στην ψυχὴ μου την αἰωνια ἀναπαυση τοῦ θανάτου.

Ἔπειτα ἔπρεπε πιὰ νὰ τελειώσουν ὅλ' αὐτά! Δὲν μου ἀξιζει νὰ ζῶ ἔτσι βασανισμένος, ἀπελπισμενος, χωρὶς την γυναῖκα ποὺ ἀγαπῶ...

Ὤ! ποτε θἀρθῆ ἐκείνη ἡ ημερα, ποὺ θὰ περνᾶς ἀπὸ τον τιφο μου χωρις νὰ ριχνῆς πια οὔτε ενα βλεμμα στον ἐρημο σταυρο μου!...

Καὶ ὅμως κατι μου λεει μεσα μου, Θηρεσια, ὅτι μὲ ἀγαπας ἀκομα, ὅτι μὲ σκεπτεσαι, ὅτι εἰσαι ἕτοιμη καὶ νὰ θυσιασθῆς ἀκομα γιὰ την ἀγάπη μου...

Μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω! Εἰμαι βέβαιος πως μονο μὲ το θανατο μου, θὰ κατορθώσω νὰ κουφίσω τὰ βασανα των ψυχῶν μας!

Κι' ἂν ὁ Θεος μοῦ ζητησῃ κἄποτε τὸ λογο τῶν πράξεων μου θα του δειξω τα χέρια μου, ποὺ θὰ εἶνε καθαρὰ ἀπὸ καθε ἔγκλημα καὶ θὰ τοῦ ἀποκριθῶ:

«Δὲν ἔκανα καμιὰ κακὴ πράξη στὸν κόσμο!

Ἤμουνα πάντα ὁ τύπος τῆς ἀρετῆς, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς φιλανθρωπιας!... Ἕνα μόνο πάθος μὲ παρέσυρε στὴ ζωή, ἕνα μονο αἴσθημα ἐπλήγωσε την ψυχη μου: Ἡ ἀγάπη! Ἡ ἀγάπη της!...

Πόσες ἐλπίδες, Θεε μου πόσα ὄνειρα ἔκανα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὴν κάνω δικη μου!... Μα τιποτα! Τὰ ἐμπόδια τῆς ζωῆς δὲν ἄφησαν οὔτε μια στιγμη την ψυχη μου νὰ γνωρίσῃ τὴν ψυχή της... Ὁ μεγάλος ἔρωτας που γεννηθηκε στὶς καρδιές μας δὲν μπόρεσε, θεε μου, νὰ βρῆ καμμια ἱκανοποιηση καμμια ἀνακούφιση.. Μᾶς χώρισαν! ἐκεινη, χωρὶς νὰ το θελῃ, ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά μου, κ' ἐγω ζητησα πιὰ στὸν θάνατο τὴν ἡσυχία καὶ τὴν ἀνάπαυση τῶν βασάνων μου...»

Παρηγορήσου ὅμως, Θηρεσία, παρηγορήσου! Ἂν ὁ Θεὸς στὸν ὁποῖο μὲ τοση εὐλαβεια κατιφευγεις στὶς ὥρες τῆς ἀτελπισίας σου, ἂν ὁ Θεός, ἀγάπη μου μεριμνᾶ κἄποτε γιὰ τὴ ζωὴ τῶν δυστυχῶν πλασμάτων, νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι δὲν θέλει ἀποσύρει, οὔτε μιὰ στιγμη τὰ βλέμματά του ἀπὸ πάνω μου!...

Ἤξερε πολὺ καλὰ ὁ Θεὸς, Θηρεσία, ὅτι δὲν ἦταν πιὰ δυνατὸ νὰ ζήσω σ' αὐτὴν τὴ βασανισμένη ζωή, δὲν ἦταν πιὰ δυνατὸ ν' ἀνθέξω σ' αὐτὰ τἀφόρητα μαρτύρια τῆς ψυχῆς μου...

Ὑγίαινε λοιπὸν κόσμε, ὑγίαινε!...

Μὰ γιατὶ ὅμως κλαίω ἀγάπη μου, γιατὶ κλαίω ἀκόμα, γιατὶ τρέμω; Μήπως ὅλα σὲ λίγο δὲν θὰ τελειώσουν, μήπως ὅλα αὐτὰ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου δὲν θὰ σβύσουν σὲ λίγο καιρό;

Μ' ἀλλοίμονο! Ἡ αἰωνία νύχτα, ποὺ θὰ κρύψῃ σὲ λίγο τὰ μάτια μου, ποὺ θὰ θάψῃ μαζί μου ὅλες τὶς ἐπιθυμίες, ὅλους τοὺς πόθους, ὅλα τὰ ὄνειρά μου, θὰ γίνῃ αἰτία νὰ μὴ σὲ βλέπω πιά, νὰ μὴ ἀντικρύζω τὴν ὑπέροχη θέα τῆς ὠμορφιᾶς σου!

Τὰ δακρυσμένα μάτια μου σὲ ζητοῦν ἀκόμα Θηρεσία, σὲ ζητοῦν, θέλουν νὰ σὲ ἰδοῦν γιὰ τελευταία φορά, θέλουν νὰ σὲ ἰδοῦν πρὶν κλεισταῖνε γιὰ πάντα...

Πρὶν νὰ πεθάνω, Θηρεσία, θέλω νὰ σοῦ ἀφήσω τὸν τελευταῖο χαιρετισμὸ καὶ θέλω νὰ πάρω μαζί μου τὰ δάκρυά σου, ὡς τὸ μόνο καρπὸ τοῦ μεγάλου ἔρωτός μου!...

Στὰς τὸ ἀπόγεμμα ἔφθασα στὴν Βενετία καὶ ἀπήντησα τὸν Ὄρτις, τὴ στιγμὴ ποὺ πήγαινε ν' ἀποχαιρετίσῃ τὴ Θηρεσία. Ὅταν μὲ εἶδε ταράχτηκε ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του. Μὲ χαιρέτισε φιλικώτατα καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσω ἕως τὸ σπίτι τοῦ πατέρα τῆς Θηρεσίας. Σὲ ὅλο τὸ δρόμο ποὺ ἐκάναμε μαζὶ δὲν μοῦ μίλησε καθόλου! Μ' ἄλλο μονο! Τι μποροῦσε ἄραγε νὰ μοῦ εἰπῆ ὁ δυστυχισμένος; Εἶχε τόσο πόνο στὴν ψυχή του! Ἦταν τόσο βυθισμένος στὴ σκέψη τοῦ θανάτου.

Ὅταν φθάσαμε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Θηρεσίας, ὁ Ἰάκωβος σήκωσε μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ ὕστερα μὲ κύτταξε καὶ μοῦ εἶπε:

«Δὲν σοῦ φαίνεται πιὰ ὅτι σήμερα τὸ φῶς τοῦ ἥλιου εἶνε πιὸ ὡραῖο, πιὸ γλυκό, ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά;...»

Ὅταν μπήκαμε μέσα στὸ σπίτι τῆς Θηρεσίας βρήκαμε τὸν Ὀδοάρδο καὶ τὸν πατέρα της, νὰ κάθωνται στὸ βάθος τῆς τραπεζαρίας καὶ νὰ κρατοῦν τὸ κεφάλι τους σιωπηλοί...

Ὁ Ἰάκωβος προχώρησε καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἤρθα νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω. Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ φύγω μακρυὰ καὶ ποιός ξέρει ἂν θὰ σᾶς ξαναϊδῶ!...

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή, βλέποντας τὴν Θηρεσία νὰ μπαίνῃ στὸ δωμάτιο, προχώρησε καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

Δὲν μπορῶ νὰ περιγράψω ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἡ Θηρεσία ἦταν δακρυσμένη καὶ ὁ Ἰάκωβος, κρατώντας την ἀκόμα ἀπὸ τὸ χέρι τὴν παρακαλοῦσε νὰ καλέσῃ τὴν Ἰσαβελλίνα τὴν ὁποία ἤθελε νὰ ἰδῇ γιὰ τελευταία φορά.

Πράγματι ἡ Θηρεσία ἔφερε σὲ λίγο στὸ δωμάτιο τὴν ἀδελφή της ἡ ὁποία μόλις ἀντίκρυσε τὸν Ὄρτις ἄρχισε νὰ κλαίῃ σπαρακτικά. Ἡ φωνή καὶ τὰ δάκρυα τοῦ κοριτσιοῦ ἦταν τόσο αὐθόρμητα, τόσο συγκινητικά, ὥστε κι' ἐμεῖς ὅλοι ἀρχίσαμε νὰ κλαῖμε μαζί του.

Ἡ Ἰσαβελλίνα μόλις ἔμαθε ὅτι ὁ Ἰάκωβος προκειται ν' ἀναχωρήσῃ κρεμάστηκε ἀπ' τὸ λαιμό του καὶ μὲ λυγμοὺς τοῦ ἐπανελάμβανε ὁλόενα:

— Γιατὶ φεύγεις, Ἰάκωβέ μου; Γιατί μ' ἀφήνεις;... Ὤ! Ἰάκωβε τάξε μου πὼς θὰ γυρίσῃς γρήγορα.

Ὁ Ὄρτις μὴ μπορώντας πιὰ ν' ἀντικρίζῃ τὴ σπαρακτικὴ αὐτὴ σκηνή, πῆρε τὴν Ἰσαβελλίνα στὰ χέρια του καὶ ἀφοῦ τὴ φίλησε, τὴ παρέδωσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Θηρεσίας. Ἔπειτα εἶπε: χαίρετε! Χαίρετε!... κι' ἐβγῆκε ἔξω, χωρὶς νὰ πῇ καμμιὰ ἄλλη λέξη.

Ὁ κύριος Τ... τὸν συνώδευσε ὡς κάτω, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλησε πολλὲς φορὲς καὶ μᾶς ἀποχαιρέτησε ἄφωνα.

Ὁ Ὀδοάρδος, ὁ ὁποῖος ἦταν κοντά του μᾶς ἔσφιξε κι' αὐτὸς τὰ χέρια καὶ μᾶς εὐχήθηκε καλὸ κατευόδιο.

Ἡ νύχτα εἶχε πιὰ προχωρήσει πολύ. Μόλις γυρίσαμε στὸ σπίτι, διέταξε τὸν ὑπηρέτη του Μιχαὴλ νὰ ἑτοιμάσῃ τὶς ἀποσκευές του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΥΓΟΣ ΦΩΣΚΟΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...»

Τὸ πλέον αἰσθηματικόν, τὸ σπαρακτικώτερον καὶ γοητευτικώτερον τῶν μυθιστορημάτων.